

32^e jaargang

Zomer 2009

Pandipieri Vriendenbrief

Kisumu Urban Apostolate Programmes

Inhoud

<i>Zomer 2009, Hans Burgman schrijft ons:</i>	2
<i>Spannend: een boek over Pandipieri.</i>	4
<i>Even bijpraten met Bergeijk</i>	6
<i>Kerzell viert 10^e Hoffest!</i>	7
<i>African Football</i>	7
<i>Keniaanse wijsheden uitgesproken</i>	8
<i>Niet vergeten: Vriendendag Oosterbeek</i>	10
<i>Colofon</i>	10

Zomer 2009, Hans Burgman schrijft ons:

Beste Vrienden,
Veel groeten uit Nairobi, waar ik nieuwe ervaringen opdoe. Ik zit hier te typen op het breukvlak van twee tegenovergestelde werelden. Aan mijn rugzijde bevindt zich een zeer nette buurt, van afgesloten erven, hoge muren en dure auto's. Eergisteren liep ik daar langs een huis waar ze een verhuishagen volpakten. De moeder vertelde me dat ze naar een huis gingen dat dicht bij de school van hun zoontje lag, zodat ze niet elke dag een uur met de auto hoefden te rijden om hem weg te brengen en daarna weer op te halen. Vorige week heb ik voor mijn burens een "house-warming party" gehouden. Niet veel mensen kwamen; een dame verontschuldigde zich omdat haar man naar een golf-toernooi moest. Maar aan mijn voorzijde hoef ik maar door het raam te kijken om Kibera te zien, een slum van 700 000 mensen, waarover ik in mijn vorige brief schreef. De omstandigheden zijn daar totaal mensonterend. De mensen zijn er evenwel neergestreken, niet zozeer uit armoede als wel uit ondernemingslust: ze nemen de hel op de koop toe. De moeilijkheden worden acuut wanneer ze kinderen krijgen. Dit brengt mij tot een vreemde gedachte. Het is mij opgevallen dat de mensen hier het liefst werken met "crisis-management". Ik denk wel eens dat ze, wanneer ze een plan maken, er een onmogelijkheid inbouwen, zodat het na een tijdje wel mis moet lopen en er een crisis ontstaat waardoor er iets moet gebeuren, meestal in de lijn van "nood breekt wet". Al die mensen in Kibera zijn continu bezig met het oplossen van een noodtoestand.

Waar ik ook erg aan heb moeten wennen is het woeste verkeer. Er wordt gesneden naar het leven, ingehaald langs alle kanten, zelfs over de berm, iedereen rijdt zo hard mogelijk, je wordt opzij geduwd en moet een aanrijding riskeren om in te voegen. Als dan een auto je wild toeterend uit de weg ruimt denk je dat er een Neanderthaler achter het stuur zit; maar als je kijkt is het een bevallige jongedame. Wennen hoor.

Elke maand ga ik wel een paar keer naar Kisumu. De nieuwe hal in Pandipieri wordt prachtig. Hij ligt krap tussen de andere gebouwen in, maar dat geeft juist een grappig effect van weggetjes en pleintjes hier en daar. Onze Gezondheidszorg blijft groeien en vreet zich in de omringende gebouwen naar binnen: een gezond natuurverschijnsel. Nieuwbouw zoals de hal en de school voor de meisjes in Magadi gaat altijd langzaam, omdat ook de financiering per "crisis-oplossing" gaat. Door dat langzame tempo gaan de prijzen automatisch omhoog, en dat verscherpt de crisis weer. Uiteindelijk komt de zaak wel klaar, maar je moet niet willen weten hoe. De overheid wil geld beschikbaar stellen d.m.v. het Constituency Development Fund, dat via de parlementsleden loopt. Wij zouden wat krijgen voor hal en school; maar drie weken geleden stond er in de krant dat de fondsen voor Kisumu waren opgegaan aan fantoom-projecten. Een buurtpastoor viel wel in de prijzen van dit fonds; ze legden in zijn nieuwe school electriciteit aan; in het verslag van het fonds stond later dat ze de hele

school hadden gebouwd. We wachten dus maar op hun nieuwe begroting.

Er komen nog steeds regelmatig mee-leef-bezoekers naar Pandipieri, die opgetogen zijn over wat ze meemaken. Veel van de oude geest hangt er dus nog wel. In Kisumu woon ik vergaderingen bij en onderhoud ik contacten. Vorige week haalde de nieuwe voorzitter van de parochieraad van St. Joseph mij op voor een avondmaal. Later, bij het naar bed gaan, merkte ik dat mijn portemonnee uit mijn zak gevallen was, waarschijnlijk in zijn auto. Ik besloot om de volgende ochtend voor dag en dauw naar zijn huis te gaan. Ik werd vroeg wakker, keek op mijn horloge en zag dat het zes uur was. Rap-rap de kleren aan, het huis uitgeslopen, de auto in, motor aan, lichten aan want het was nog donker. Toen ik wegreed keek ik even op het klokje in de auto. Het bleek pas half drie te zijn. Later, bij een tweede poging, vond ik de portemonnee inderdaad in de bewuste auto.

Zoals onze vorige brief vermeldde wonen hier twee huizen verder Indiase zusters, waar ik een paar keer per week de Mis vier; dan word ik getrakteerd op een ontbijt van hete curry. Dat is fijn, want ik las in de krant dat curry Alzheimer voorkomt. Probeer het dus zelf maar eens.

Deze zusters krijgen tijdens hun opleiding karate-lessen, om zich later te kunnen weren. Vorige maand zaten twee van hen in de nachtbus van Kampala naar Nairobi. Op een gegeven moment sprongen vier passagiers op en smeten de chauffeur uit zijn stoel; een van hen nam het stuur over en anderen gingen de passagiers stelselmatig uitschudden, onder bedreiging met messen. Ze grepen

de zusters bij de keel en alles wat die deden was moord en brand schreeuwen: geen karate-kreten. Toen de rovers alle geld en spullen hadden ingezameld van de op hun beurt wachtende passagiers verdwenen ze in de duisternis. De slachtoffers zeiden tegen elkaar van: Gut wat hebben we geboft, ze hadden ons wel kunnen vermoorden.

In de kapel zitten deze zusters graag op de grond, op kussens. Onlangs zat ik na de Mis nog even op een stoel; een van de zusters kwam naar me toe en fluisterde dat er achter het kussen naast mij een rat zat. Toen ik het kussen zachtjes naar voren bewoog zat er inderdaad een joekel van een rat. Maar ja, wat doe je met een rat in zo'n kapelletje vol slingers, zilverpapier en heilige lichtjes. Later heeft een bediende hem met een bezem dood geslagen.

Sinds eind april zit ik in het mooiste huis waar ik ooit in gewoond heb. Ik kan eindelijk plannen maken voor mijn contacten met de studenten. Intussen heb ik mij verdiept in Oosterse filosofie, en geleerd hoe eenzijdig onze westerse denkwereld is. Ook houd ik mij bezig met de problematiek van Ontwikkelingswerk. Daar zijn belangrijke boeken over verschenen; de meningen lopen wijd uiteen. De ene expert zegt dat de hulp verkeerd georganiseerd is; een ander dat de hulp niet is afgestemd op de miljard mensen

die hem het hardste nodig hebben; weer anderen dat de hulp zelf de oorzaak van alle ellende is en dus afgeschafft moet worden; weer anderen dat de nood te wijten is aan de Afrikaanse regeringen, die niet verder komen dan het zoeken naar zondebokken. Momenteel ben ik hierover zes boeken tegelijk aan het lezen. Op de komende Vriendendag zal ik aan dit gegeven aandacht besteden. Degenen die mijn vorige twee lezingen hebben bijgewoond zullen zien hoe mijn draad verder afgewikkeld wordt. Het is wel duidelijk dat wij met Pandipieri dicht bij de roos zitten. Als missionaris voelde je je ook vaak in de hoek gedrukt door Ontwikkelings-experts. Maar daar komt ook verandering in, nu men beseft dat de problemen van Afrika niet zomaar in economische termen gevat kunnen worden. Er is behoefte aan gedragsverandering, aan wederzijds vertrouwen, aan delen, aan verzoening, aan wederkerigheid; zaken waar experts over zwijgen en die wij als missionarissen toch wel in de kast horen te hebben.

Onlangs heb ik mijn lesprogramma voor onze kunstacademie voltooid. Het is een boekje geworden met dagelijkse lessen voor zes trimesters in respectievelijk: tekenen, schilderen, boetseren, aquarelleren, grafisch werk en abstracte compositie. Overheidspersonen zijn er in geïnteresseerd omdat er hier op dit gebied weinig bestaat. Misschien willen ze er wel wat mee doen.

Mochten er vrienden zijn die nijpende vragen hebben over het baardje op mijn neusvleugel: de haartjes zijn nu 4 centimeter lang; ik laat ze nog even staan om ze tijdens mijn verlof te laten

zien; maar niet te lang, want ik begin er last van te krijgen.

Tot slot, wie mijn In Memoriam wil lezen moet gaan zoeken in het mei-nummer van het tijdschrift "De Jacobsstaf". Dit is er gebeurd: het decembernummer werd naar mijn vakantie-adres in Oosterbeek gestuurd. Daar hebben ze het per abuis geretourneerd met de mededeling: "Deze abonnee is overleden". Omdat ze mij bij de Jacobusvereniging goed kennen hebben ze uit piëteit in de mei-afl levering een heel mooi "In Memoriam Hans Burgman" gepubliceerd. Er waren nogal wat mensen ontgaan over. Mochten er onder jullie zijn die denken dat ik dood ben, dan moeten ze dus van mening veranderen. Het is aan weinigen gegeven om hun eigen In Memoriam te lezen. Maar ik vond het wel een sneue miskleun voor mijn vrienden van de Jacobsstaf.

Beste Vrienden, vanaf 15 juli tot 15 oktober hoop ik op verlof te zijn. Ik zie er naar uit om velen van jullie weer te ontmoeten, vooral op de Vriendendag op 29 augustus in Oosterbeek.

Hans

Spannend: een boek over Pandipieri!

Het Pandipieri programma bestaat ruim 30 jaar! Ter gelegenheid hiervan wil het bestuur van onze stichting graag een boek laten verschijnen over de boeiende en bonte geschiedenis van dit unieke project. Hans Burgman verwelkomde dit idee en is al druk doende om teksten aan te leveren.

Het Pandipieri programma is door veel mensen tot stand gebracht, beleefd en bezocht. Dat heeft tot evenzoveel ervaringen en inspiratie geleid. Daarom willen we dit boek ook graag met zoveel mogelijk belanghebbenden tot stand brengen!

We nodigen jullie allemaal uit om tekst en foto's aan te leveren (bij voorkeur digitaal, maar ook geschreven verhalen zijn welkom). In lijn met de filosofie van Pandipieri gaat het er bij de totstandkoming van dit boek in eerste instantie om, met zijn allen te proberen het historische erfgoed vanuit diverse gezichtspunten vast te leggen. Daarna zal een werkgroep proberen om uitgaande van de aangeleverde teksten en foto's een waardig verslag te doen van:

1. wat het programma tot doel had
2. wat het voor zovelen (ook in de jaren daarna) betekend heeft en
3. hoe het anderen kan inspireren.

Deze uitnodiging gaat zowel naar de vrienden in Europa en Amerika als naar de Keniaanse teamleden en vrienden van Pandipieri. Wellicht met aanvullende methoden van interview en gerichte uitnodigingen aan bepaalde mensen zullen we proberen een zo compleet mogelijk beeld te schetsen. Op dit moment hebben we nog niet besloten of we een Nederlands boek of een Engels boek gaan maken of misschien wel allebei. Dat zal mede afhangen van uw bijdragen. Het bestuur heeft een werkgroep samengesteld die inmiddels al

een concept-tekst voor de kافت van het boek heeft gemaakt:

In 1979 startte Hans Burgman, Mill Hill Missionaris, met 10 mensen het Pandipieri-programma in de sloppenwijken van Kisumu, Kenia. De helft van hen kwam uit de sloppen zelf, de anderen van elders. Ze vormden een mix van mannen en vrouwen, religieuzen en leken, jong en oud, gehuwd en ongehuwd, en ze woonden temidden van de armen. Ze gaven handen en voeten aan de filosofie die Hans Burgman had ontwikkeld: "Wanneer een gemeenschap problemen heeft, moet de oplossing uit de gemeenschap zelf komen. Een buitenstaander die wil helpen moet daarom eerst deel van die gemeenschap worden. Allen brengen op basis van gelijkwaardigheid hun talenten en ideeën in en zo leren helpers en geholpenen van elkaar: de helper wordt geholene en omgekeerd". Pandipieri gaat uit van de kracht van de mensen zelf. Het is het avontuur van het loslaten van eigen, vooropgezette ideeën en van de werkelijke ontmoeting met de ander. Nu, meer dan dertig jaar later, is het programma uitgegroeid tot een van de meest succesvolle van Oost-Afrika. Wie ermee te maken heeft gehad, is voor altijd veranderd. Daarvan getuigen vele medewerkers en bezoekers in dit bijzondere boek.

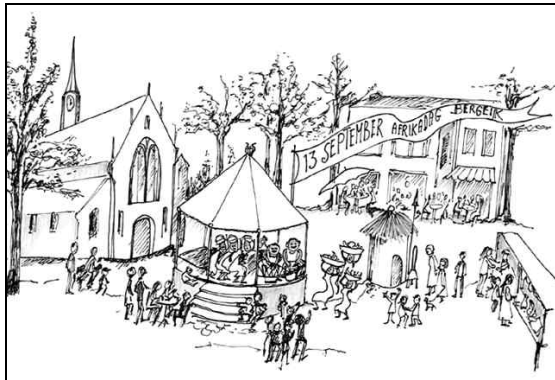
Omdat we veel bijdragen verwachten, willen we u vriendelijk verzoeken om in de eerste vier regels van uw verhaal de volgende standaardgegevens in te vullen:
Auteur:
Onderwerp(en):
Tijdsperiode(n):
Contact adres:

Uw bijdragen kunt u sturen aan:
Werkgroep Pandipieriboek; Rosakker 29;
5571 PH Bergeijk; Email: frank@mind-
gliding.co.uk; Telefoon: 0497-844356 of
06-2212553

Namens de werkgroep,

Frank Boomers

Even bijpraten met Bergeijk

In de laatste vergadering bracht Anne Boomers een c.d. mee met het Keniaanse volkslied "Always will be Kenyan" (song by Eric Wainaina). Het refrein leerde ons de betekenis van de 4 kleuren van de Keniaanse vlag:

*Laat onze vlag mij telkens weer
herinneren aan mijn heilige plicht.
Zwart voor de mensen; groen voor het
land; rood voor de prijs van vrijheid en
wit voor vrede in Kenia, mijn trots, mijn
kracht, mijn vreugde!*

We vernamen uit Kisumu dat Pandipieri binnenkort een feest gaat organiseren ter gelegenheid van het 25 jarig bestaan van de huishoudschool in Nyalenda. We voelen ons betrokken en zullen onze bijdrage leveren om het een 'knalfuif' te laten worden.

We hadden met onze werkgroep een etentje bij "de Rooi Pannen", school voor consumptieve beroepen in Eindhoven. Zij steunen Pandipieri al vele jaren; een paar jaar geleden bedachten ze zelfs "Kisumubrood", een kerstbrood wat ze ook op onze Afrikadag verkopen; dat scheidt een band. De leerlingen verzorgden voor ons een heerlijk diner, precies volgens het boekje geserveerd.

Vanaf april is 's woensdagmiddags de Winkel van Sinkel weer geopend. Zr. Martinia doet met haar team weer goede zaken. De snuisterijensnuffelaars weten de garage van het parochiecentrum steeds beter te vinden.

Op 4 juli, een stralende zaterdag, bezochten we met de werkgroep het Afrikamuseum in Berg en Dal. Een aanrader! Naast de eigen indrukwekkende collectie was er een prachtige tentoonstelling van moderne Afrikaanse kunst. We genoten van de rondleiding in het binnenmuseum en de wandeling door het buitenmuseum, waarbij onze gids interessante verhalen vertelde over de leefwijze in de woningen van verschillende stammen. De architectuur en inrichting zijn nagebootst met veel oog voor detail. Tussen de twee rondleidingen door rustten we uit in restaurant 'de Kleine Kalebas' en genoten van de lunch met een knipoog naar Afrika.

Maar we zijn ook heel serieus bezig! De voorbereidingen voor de jaarlijkse Afrikadag zijn in volle gang. Koren en muziekgroepen worden uitgenodigd, ideeën worden aangedragen en een programma opgesteld.

Een leuke verrassing was het voor ons toen vorig jaar vrienden van Pandipieri uit allerlei streken van Nederland naar Bergeijk waren gekomen om die dag met ons mee te beleven. Jullie zijn weer van

harte welkom op zondag 13 september. We beginnen de Afrikadag met een Eucharistieviering om 11.00 uur in de Hofkerk aan het marktplein. We hopen dat Hans dan weer zal voorgaan in de viering. Daarna begint het spektakel op de markt.

Dit was het laatste nieuws uit Bergeijk. De werkgroep Bergeijk-Kisumu wenst jullie een heerlijke zonnige zomer, waarin wij elkaar wellicht ontmoeten!

Marijke Schoenmakers-Nouwens

Kerzell viert 10^e Hoffest!

Op 26 juli heeft het "Weihnachtsbaumteam Kerzell" haar traditionele Hoffest gevierd. Het feest had deze keer een bijzondere betekenis, want het was het 10^e Hoffest! Dat is niet alleen een jubileum, maar we zijn ook dankbaar en trots:

- omdat we Hans kennen, een mens die zichzelf trouw is gebleven en zijn leven in dienst stelt van anderen; we kunnen veel van hem leren,
- omdat we op deze manier Hans z'n projecten, die ook ons na aan het hart liggen, kunnen steunen; want men heeft onze steun nodig,
- omdat het ons, ondanks het relatief kleine aantal leden, steeds weer lukt om zulke feesten te organiseren en tot mooie gebeurtenissen te maken; dat betekent wel veel werk, maar het levert ons ook veel plezier op,
- omdat het ons nog steeds lukt om zoveel mensen voor Hans z'n

- projecten te winnen; dat blijft onze opdracht voor de toekomst,
- omdat wij in de loop der jaren zoveel mensen mochten leren kennen, die ons waardevolle impulsen gaven en wier vriendschap van onschatbare waarde is; want vriendschap vermenigvuldigt de vreugde en deelt het verdriet.

Na dit succesvolle Hoffest richten we onze aandacht al weer op ons winterfeest: het 11^e Weihnachtsbaumfest. Veel groeten uit Kerzell,

Barbara Reith

African Football

(vrij naar een artikel in IS nr. 5 van juni 2009)

In juni 2010 zal Zuid-Afrika het toneel zijn van het grootste sportevenement, dat ooit op het Afrikaanse continent heeft plaatsgevonden: het wereldkampioenschap voetbal. Tijdens dat kampioenschap zal Afrika even niet het vergeten continent zijn, maar vol in de aandacht van de wereld staan. Eind jaren vijftig van de vorige eeuw ontwikkelde de Ghanese president Kwame Nkrumah een theorie over het politieke belang van voetbal voor Afrika.

Hij geloofde dat voetbal een vitale rol kon spelen in het samensmeden van de jeugd tot één natie. Sportsuccessen creëren een gevoel van waardigheid en trots bij mensen. In zijn filosofie waren de bekende voetballers van zijn land de ambassadeurs van de nieuwe geest van Afrika.

50 jaar later geldt dat nog steeds en dragen de Afrikaanse topsporters bij aan het imago van hun land. Voetballers als de Barcelona-speler

Samuel Eto'o uit Kameroen en de Arsenal-speler Emmanuel Adebayor uit Togo, zijn zelfs de enige internationale bekendheden van hun land.

Momenteel kent Afrika een opleving van de nationale trots vanwege het voetbal. Nooit eerder heeft het Afrikaanse continent zoveel supersterren gehad die ook heel bepalende spelers zijn in hun clubteams. "Onze spelers zijn wereldsterren geworden", zegt Thomas Kwenaité, de Mart Smeets van de Zuid-Afrikaanse sport. "Ze durven ook een persoonlijkheid te zijn. Uit hun houding spreekt dat ze er trots op zijn om Afrikaan te zijn". En op hun beurt zijn Afrikanen over het hele continent trots op hun voetbalsterren. Zoals een Ghanese journalist het eerder dit jaar tijdens de Africa-Cup uitdrukte: "Zelfs de gewone Afrikaan gaat iets meer rechtop lopen als Drogba een prachtig doelpunt gemaakt heeft".

Die verbondenheid herinner ik me van de Olympische zomerspelen in 2004. Een jaar na onze memorabele voettocht van Kampala naar Kisumu zag ik al die prachtige Keniaanse atleten Olympische

medailles winnen. En ik voelde mij er net zo bij betrokken als bij een zege van Sven Kramer op de 10 kilometer.

Dus ook als je niet om sport geeft, of niet van voetballen houdt, is er toch een goede reden om je tv aan te zetten en te genieten van de spirit en de trots van Afrika.

Johan Smorenburg

Keniaanse Wijsheden

"Als alle bloesems vruchten zouden worden, zou de boom het niet overleven!".

Tegeltjesspreuk van Hans.

"Als je een vriend ziet zonder een lach op zijn gezicht, geef hem er dan eentje van jou!".

Website van Jongeren en Missie.

"Vriendschap is in staat om vreugde te vermenigvuldigen en verdriet te delen!".

Geen Keniaans-, maar een Kerzells spreekwoord, van Barbara Reith.

Eugène Burgman

Uitgesproken

"Overal in Afrika zijn koeien wandelende beleggingen, ongevoelig voor paniek op de beurzen. Een garantie op overleven, want de maaltijd wandelt in de weide. AOW en pensioen zijn luxes, die alleen voor ambtenaren en de middenklasse zijn weggelegd".

Aernout Zevenbergen, in Onze Wereld.

"Dankzij de kredietcrisis is Afrika momenteel de beste regio om te investeren. Nergens is de opbrengst per geïnvesteerde euro hoger dan hier. Afrika kan over 2009 rekenen op een groei van circa 3,3 procent, waarmee het dwars ingaat tegen de mondiale trend".
John Verhoeven, in Onze Wereld.

"Op dit moment zijn de lokale banken in Afrika gezonder dan die bij ons. Hier is het fout gegaan, omdat de verhouding tussen eigen en vreemd vermogen helemaal zoek is. In Afrika zijn toezichthouders veel strenger, daar hebben ze dat niet toegestaan".
Arthur Arnold, ex-topman van FMO, in IS, magazine van NCDO.

"In Afrika wantrouwen we bankiers al vanaf hun geboorte. Ze worden rijk door hun bed naast de geldkraan te zetten. We zijn bang voor hen dan voor de politici, die geen weet hebben van economie, maar wel als boosdoeners bestempeld worden van inflatie en werkloosheid".
Journalist Babah Tarawally, in IS, magazine van NCDO.

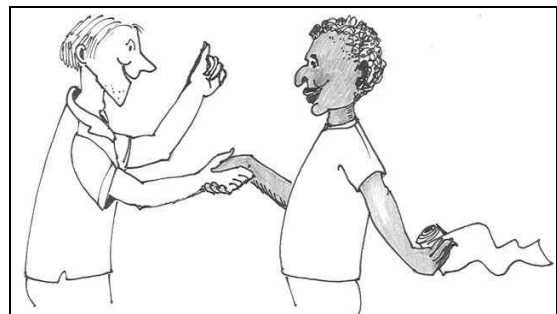
"Julie Nederlandse prins van Oranje steekt echt zijn nek uit bij de Wereldbank en de VN, waar hij de link legt tussen schoon drinkwater en sanitaire voorzieningen. Ook de Wereld

Toilet Organisatie (WTO) wordt steeds serieuzer genomen".
Journaliste Rose George, in IS, magazine van NCDO.

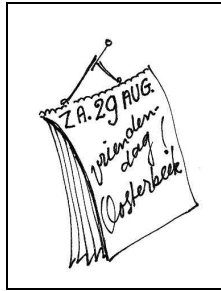
"Als je wc's wilt aanleggen, moet je iets weten over de cultuur. Zo moet je in een islamitisch land nooit de pot zó neerzetten, dat je met je gezicht of rug naar Mekka of naar een moskee zit. Alleen met je zijkant".
Schrijver Kader Abdolah, in IS, magazine van NCDO.

"Sanitair is een probleem voor vrouwen. Vraag mannen in een ontwikkelingsland of ze een wc missen. Nee, zeggen ze meestal. Maar vrouwen zeggen vaak ja. Zij kunnen nooit zomaar buiten plassen. Ze moeten wachten tot het donker is, tenzij ze een wc hebben".
Dick de Jong, in IS, magazine van NCDO.

"In Afrika is de rechterhand voor sociale contacten, terwijl de linkerhand gebruikt wordt voor toilet-handelingen. Dit strikte onderscheid gaf mij altijd het veilige gevoel dat ik, anders dan in Nederland, bij een begroeting in Afrika een schone hand schudde".
Medisch antropoloog Sjaak van der Geest, in IS, magazine van NCDO.

Eugène Burgman

Niet vergeten: Vriendendag Oosterbeek!

Beste vrienden, ook dit jaar is er weer een Vriendendag georganiseerd. Deze wordt, zoals gebruikelijk, gehouden in het St. Jozefhuis van Mill Hill te Oosterbeek, en wel op

Zaterdag 29 augustus 2009, vanaf 10.30 uur.

Het thema van de dag is "Wederkerigheid". Hans zal hierover een lezing houden. Natuurlijk is er ook een viering, waarin Thijs Caspers de preek voor zijn rekening neemt. Frank Boomers zal informatie geven over het Pandipieri-boek, waaraan ook u kunt bijdragen. Hans is op 16 december 2008 in Kenia 80(!) jaar geworden; Eugène was er bij en heeft daarvan een film gemaakt, die vertoond zal worden. En het bestuur zal verantwoording afleggen van de financiële middelen.

Hoewel u zonder aanmelding van harte welkom bent, willen we graag weten hoeveel personen er globaal komen, om er voor te zorgen dat het u aan niets zal ontbreken. U kunt dit vóór 15 augustus laten weten aan: Alida Mulder, tel. 072-5741025 resp. 06-27048435, of via email:

alida.mulder@quicknet.nl

Een persoonlijke uitnodiging volgt nog, of heeft u inmiddels al bereikt.

Namens de werkgroep Vriendendag,
Alida Mulder

Colofon

Eindredactie: Eugène Burgman

Redactie en overige medewerkers: Frank Boomers, Hans Burgman, Ellie Eijkholt, Alida Mulder, Martin Nota, Barbara Reith, Marijke Schoenmakers, Johan Smorenburg, Susan Adhiambo Ochang.

Engelse vertaling: Hans Burgman

Duitse vertaling: Barbara Reith

Redactie-adres:

van Egmondlaan 7, 5583 VA Waalre
tel.: 040-2213102; e-mail:
eburgman@kpnplanet.nl

Secretariaat (opgave adreswijzigingen en nieuwe Vrienden):

Lijsterbeslaan 11, 1702 LW Heerhugowaard
tel.: 072-5741025; e-mail:
alida.mulder@quicknet.nl

Onze website: www.pandipierivrienden.nl

Kisumu-website: www.pandipieri.org

Adres Hans Burgman:

Tot medio oktober 2009:

Mill Hill St. Jozefhuis, Johannahoeve 4,
6861 WJ Oosterbeek

Na medio oktober 2009:

Mill Hill Missionaries, Chelsea Marina
Courts, P.O. Box 865 Uhuru Gardens,
00517 Nairobi, Kenia

tel.: 06-57.142.224(Ned.) /

00254.723.344.553(Kenia)

e-mail: hburgman@millhilllear.com

Bijdragen:

Postbank, rekeningnummer 1066957, of
ABN-AMRO, rekeningnummer 40.02.36311

t.n.v. Missieprocurer Mill Hill, Oosterbeek

s.v.p. vermelden: "Pandipieri"; cq. "Burgman,
OMA-project"